

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167181066880/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

ninger. Og med alle disse Prætenſioner er Junken dog ikke ſaa ubillig, at han vilde paataa, at en Boghandler ſtraf ſkulde finde ſig i, at forlægge alt, hvad al Verdens Skriftſtørere kunde ſaa i Ende at ſyde ham, men forlanger kun, at Boghandleren ſal undſkyldte ſig paa en Raade, ſom ikke fornærmer endog den uſeje Forfatter, der dog altid er Boghandlerens Overmand, og for alle Ting ikke lade ſig mærke med den allerringeſte Kritik og Bedømmelſe, der let kunde tilvebringe ham en fortjent Daff, ſom, for Ex.

„Lar dit Trold og med Uviſer ſtjænte?“

Junken Lops er ikke nær ſaa udbjelig ſom den hellige Moſius, der i en Zuleg hellere vilde lade ſit Pant være uindløst end lade et Treentimmer, hvortil han blev dømt, naaget Dømmen endog blev formidlet dertil, at han kun ſkulde kyſe hendes Skjgge. Han vilde alſaa ikke undje ſig ved i en alentang Subſcriptions-Plan at prale af ſit eget Arbejds Fuldkommenheder, og derved trække Njebere til ſig. Men da han har et vidtloſtigt Bekjendſtab, ſaa tror han, at det vilde blive anſet ſom et honnet Tiggeri, hvilket han ikke kan fornemme ſig til. Ja meget mindre, ſom han ſelv altid har haft denne adelige Fordom imod Subſcriptions-Planer.

Endnu var der kanſke et Middeſ til at ſaa Barket trykt, men da Godgjørenhed kun er et ſjældent Karaktertræk hos Lopperne, ſaa vil dette Middeſ formodentligen blive ubenyttet. Det er at ſtjænte Manuſkriptet til et offentligt Brug. Hvor meget godt der ved ſaadant et tilladeligt Kunſtgreb kunde udrettes, det har Erfarenhed ved andre Lejligheder lært.

At benytte ſig af Menneſtens Svagheder og Daarligheder for dermed at virke noget stort og godt er ſandeligen overmande rosværdigt og røber Menneſtekynderen. Frejghed og Hæng til Fornøjelſer og Nyheder er, deſ værre! det, ſom udmærker vores Tids Menneſker, og beklageligt er det, at man maa benytte en af diſe Omſtændigheder, naar man i diſe